

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Jegyzőkönyv

az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmányának Budapestén 1935. évi május hó 6-án az egyesület székházában tartott rendes üléséről.

Megjelentek: báró Waldbott Kelemen elnök, ifj. gróf Teleki József alelnök, Biró Zoltán ügyvezető, Ajtay Jenő, dr. Ajtai Sándor, Béky Albert, Beyer Jenő, Czillinger János, gróf Esterházy Móric, Fiedler Jenő, Földváry Miksa, Huszár Tibor, báró Inkey Pál, Ivanich Ferenc, Kallivoda Andor, gróf Keglevich Gyula, Kiss Ferenc, Kovács Gábor, ifj. gróf Mailáth József, gróf Mailáth György, Molcsányi Gábor, Nagyszalánczy Brunó, Onczay László, Orosz Antal, OsztroLuczky Miklós, Papp Béla, báró Prónay György, báró Prónay Gábor, Rimler Pál, Róth Gyula, Schenkengel László, Schmied Ernő, Sipos Antal, Urbánfy Ignác, Véssei Mihály, Vuk Gyula, Walla Ferenc választmányi tagok és Lengyel Sándor segédtitkár.

Báró Waldbott Kelemen elnök: Üdvözlöm a megjelent urakat és az igazgatóválasztmánynak a mai napra kitűzött ülését ezennel megnyitom.

Megállapítom, hogy a választmányi ülés meghívói a kellő időben postán megküldettek az összes választmányi tag uraknak, és hogy az ülés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes.

Távolmaradásukat kimentették: Fekete Zoltán, gróf Festetich Kristóf, gróf Károlyi Gyula, Matusovits Péter, Mihalovich Sándor, herceg Montenuovo Nándor, örgróf Pallavicini Alfonz Károly, Takács Zsigmond és gróf Zelenski Róbert választmányi tagok.

A jegyzőkönyv vezetésére Lengyel Sándor segédtitkár urat, annak hitelesítésére pedig Beyer Jenő és Schenkengel László választmányi tag urakat kérem fel.

Tisztelt Igazgatóválasztmány! Legutolsó választmányi ülésünk óta az új erdőtörvény kérdése egy újabb lépéssel jutott előre, és pedig azzal, hogy a Kormányzó Úr Őfőméltósága ez évi április hó 17-én Budapesten kelt legfelsőbb elhatározásával a törvényhozás két háza által elfogadott törvényjavaslatot szentesíteni méltóztatott és az ezévi április hó 25-én mint 1935:IV. t.-c. az Országos Törvénytárban meg is jelent.

Ezzel, a reánk nézve történelmi jelentőségű mozzanattal, az Országos Erdészeti Egyesületnek több mint egy évtizedes küzdelme zárult le, és pedig azt mondhatjuk, hogy teljes sikerrel, mert hiszen az új törvény majdnem 100%-ig foglalja magában az egyesületnek az erdőgazdálkodás szabályozására és az erdőgazdasági ügyvitel rendszerbe foglalására vonatkozó kívánásait.

Mindazokkal a hivatalos tényezőkkel szemben, akik a törvény megalkotásában és pedig úgy tervezésében, mint tető alá hozásában részt vettek, az egyesület már lerőttá megfelelő formában a maga háláját és elismerését s ezért tisztelettel javasolom, hogy most, amikor a Kormányzó Úr Öföméltósága legmagasabb hozzájárulásával lehetővé tette azt, hogy a törvényjavaslat a tételes magyar törvények közé beiktattassék, az Országos Erdészeti Egyesület mélységes hálájának és köszönetének adjon kifejezést.

Az egész magyar erdőgazdaság mélységes háláját és szívből jövő köszönetét az a meggyőződés váltotta ki az egyesületből, hogy az új törvény a magyar erdőgazdaság jobb, szebb és boldogabb jövőjének alapjait rakta le.

Amennyiben javaslatomat el méltóztatnak fogadni, úgy ezt határozatképpen mondom ki.

Elsőrendű érdeke fűződik az egész erdőgazdaságnak ahhoz, hogy mindazok az intézkedések, amelyeket az új törvény foglal magában, lehetőleg minél előbb a köztudatba menjenek át.

Ezért, bár ez az egyesületre nézve számottevő készkiadást jelent, az egyesület vezetősége intézkedett aziránt, hogy az új törvény hivatalos kiadványa a belügyminisztériumtól megfelelő példányszámban beszereztessek és azt mint az Erdészeti Lapok májusi számának mellékletét, minden egyesületi tagunk díjtalanul megkaphassa.

Tekintettel azokra az igen jelentős változásokra, amiket az új törvény az előző törvények rendelkezéseivel szemben mutat, feltétlenül szükség van erre az előzetes ismertetésre, sőt igen célszerűnek tartanám, ha akkor, amikor a végrehajtásra vonatkozó rendelkezések is megjelentek, az egyesület a törvényt és a végrehajtási utasításokat egy kötetben, megfelelő magyarázatokkal ellátva kiadná.

Ez a munka előreláthatólag számottevő költséggel fog járni s ezért arra kérem a t. igazgatóválasztmányt, méltóztassék a vezetőséget felhatalmazni arra, hogy a munka összeállítása érdekében a szükséges intézkedéseket, illetőleg a kezdeményező lépéseket már most tegye meg és a költségek fedezése tekintetében külön javaslattal jöjjön a t. igazgatóválasztmány elé.

Külön akarok itt még kitérni a magyar tűzifára és műfára vonatkozó vasúti szállítási díjkezdvezmények ügyére is.

Amint arról a t. igazgatóválasztmány az ügyvezetői jelentésből részletesen is értesülni fog, ezek a kérdések újból csak időleges meg-

oldást nyertek, amely időleges megoldásba az egyesület semmiestre sem nyugodhatik bele.

Ismeretes a t. igazgatóválasztmány előtt, hogy éppen a vasúti szállítási díj kérdése az, ami a magyar tűzifa értékesítési lehetőségeit s így elsősorban magát a termelést is a legerősebben befolyásolja.

Ezt a kérdést az erdőgazdaságnál egész más szemszögből kell elbírálni, mint egyéb termelési ágaknál, és pedig azért, mert az erdőgazdaságnak 1½—2 esztendőre előre kell a termékek értékesítésénél felmerülő készkiadásokkal számolnia akkor, amikor a termelési lehetőségekkel számot vet.

A termékeink zömét alkotó tűzifa csak a termelést követő 9—24 hónap múlva kerül értékesítésre s mivel egyrészt a romlásnak is erősen ki van téve, nem tehetjük ki a gazdaságot annak a kockázatnak, hogy az érvényes fuvardíjtelekkel számolva, jelentős készleteket termeljen ki, amelyek azután a megváltozott fuvardíjtelek miatt értékesíthetetlenül pusztuljanak el.

Minden erőnkkel azon kell tehát lennünk, hogy ezek a díjkezelvények már egyszer hosszabb időre állapíttassanak meg s ily módon az erdőgazdálkodás nyugodt munkája továbbra is lehetővé tétessék.

Ezek után áttérhetünk a tárgysorozat egyes pontjainak tárgyalására.

Felkérem az ügyvezető urat, hogy jelentését előterjeszteni szíveskedjék.

Bíró Zoltán ügyvezető: mindenekelőtt felhívja az ig. választmány figyelmét arra, hogy az új erdőtörvény egy új szakiskola felállításáról intézkedik. Az iskola ez évi szeptember hó 1-én kezdené meg működését. A pályázat kibocsátása előtt nagyon fontos volna az iskolai feltételhez szükséges előképzettség megállapítása. Az erdőbirtokosoknak az a kívánása, hogy az iskola altisztképző típusú legyen.

Az új erdőtörvény ugyanis ily képesítésű altisztek alkalmazását írja elő. Az egyesület a földművelésügyi miniszter úrtól azt kérte, hogy még a pályázat kibocsátása előtt az egyesület véleményét hallgassa meg. Ügyvezető egyben közli, hogy Papp Béla a minisztérium erdészeti csoportjának vezetője ez ügyben javaslatot fog az ülés folyamán előterjeszteni.

Ügyvezető: ezután bemutatja a kereskedelemügyi miniszter úrnak a hazai tűzifa küldemények, valamint magyar műfára engedélyezett vasuti fuvardíjkezelvények meghosszabbítására vonatkozó leiratokat a kereskedelemügyi miniszter Úr a kedvezményes tűzifa tarifát ez évi június hó végéig, a kedvezményes műfatarifát pedig ez évi július hó végéig hosszabbította meg. A rövid időre történt intézkedésnek az az indoka, hogy a kérdés nem volt még letárgyalható. Az egyesület a kedvezménynek a jelenlegi feltételek és módok mellett való fenntartását szorgalmazta. A Máv. új fuvardíj javaslatot dolgozott ki, amely a jelenlegi tarifától lényegesen eltér. A javaslat az 50 km-nél kisebb távolságra történő szállítások díját 2 P-vel apasztja, ellenben a 250 km-nél nagyobb távolságokra történő szállítások díjtételét 15—20 P-vel emeli 10.000 kg-ként. A javasolt tarifa mellett a hazai fa elvesztené a külföldi tűzifával szemben eddig élvezett versenyképességét.

Javasolja, hogy az igazgatóválasztmány a tarifa kedvezményeknek az eddigi formában és mértékben való fenntartása mellett 100%-ig fog-

laljon állást és ezeknek ne egy-két hónapra, hanem hosszú időre való meghosszabbítását kéri, nehogy a tarifa változása miatt a kötések lebonyolításánál kellemetlenségek álljanak elő.

Ügyvezető egyben arra kéri a választmányi tag urakat, hogy a tarifátárgyalások során az egyesületet miként a multban, támogatni szíveskedjenek.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

Ügyvezető: ezután a földművelésügyi miniszter úrnak azt a leiratát ismerteti, amelyben a „II. Nemzetközi Erdőgazdasági Nagygyűlés” magyarországi szervező bizottságának megalakítására vonatkozóan javaslat előterjesztését kéri. Ügyvezető a bizottság megalakítására vonatkozó javaslattal kapcsolatosan arra kéri az erdőbirtokos urakat, hogy részben nyelvismereteikre való tekintetből is, miután sok külföldi érkezése várható, bizottsági tagságot vállalni szíveskedjenek. Egyben javasolja, hogy az igazgatóválasztmány az elnökséget bizza meg azzal, hogy a kérdéssel kapcsolatban az Erdészeti Kutató Intézettel az érintkezést vegye fel.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

Ügyvezető ezután a Magyarhoni Földtani Társulat megkeresését ismerteti, amelyben az egyesület arra vonatkozó állásfoglalását kéri, hogy a polgári tanárképző főiskola tantervében a geológia, ásványtan, kőzettan és talajtan óraszámának tervezett csökkentése ellen foglaljon állást.

Ügyvezető javaslatára az igazgatóválasztmány egyhangúan elhatározza, hogy az egyesület a kérelemmel kapcsolatosan intézzen a vallás és közoktatásügyi miniszter Úrhoz felterjesztést és kéri a földtannak, geológiának stb.-nek a szükséges mértékben a tantervbe való iktatását.

Ügyvezető további javaslatára az igazgatóválasztmány Liszkay Károly okl. erdőmérnököt, Balogh Elek okl. erdőmérnököt, Székely Tivadar uradalmi főerdész, mindhármat ügyvezető ajánlja és Kollár Gyula okl. erdőmérnököt, ajánlja Wächter Gyula és dr. Pallay Nándort egyhangúan az egyesület rendes tagjai sorába iktatja és Kollár Gyula tagsági díját ideiglenesen, figyelemmel arra, hogy még nincs állásban, az erdőmérnök hallgatók tagsági díjának megfelelően 12 P-ben állapítja meg.

Ezután Rimer Pál a tárgysorozat második pontjával kapcsolatban a következő nyilatkozatot olvassa fel:

„Nagyméltóságú Elnök Úr! Igen tisztelt Választmány!

A Felsődunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület a folyó év elején felterjesztést intézett a földművelésügyi miniszter Úrhoz.

Ebben a felterjesztésében az Egyesület mindennek előtt rámutatott arra, hogy a tűzifaforgalom szabályozása tárgyában kibocsátott rendeletek életbeléptetése alkalmával a földművelési kormány részéről több alkalommal oly hivatalos kijelentések történtek, amelyek szerint a forgalom korlátozását szabályozó rendelkezések kizárólagos célja a magyar termelésű tűzifa árvédelme, továbbá, hogy a bevezetett intézkedésekkel a kormány a tulajdonosok szabadrendelkezési jogát korlátozni nem kívánja, — előjogokat, monopóliumot senki részére nem biztosít és hogy a szállítási igazolványok kiosztása a bejelentett készletek arányában minden termelőnek, vagy készlettulajdosnak igazságosan és egyenlő mértékkel mérve lesznek kiszolgáltatva.

A fentiek előrebocsátása után panasz tárgyává tette az Egyesület, hogy a kibocsátott kormányrendeletekben is kifejezésre juttatott egyenlő elbírálás és egyenlő elbánás elve a rendeletek végrehajtása során a gyakorlatban megvalósítva nem lett, mert a Faforgalmi Rt. a magyar termelő erdőgazdaságokkal szemben olyan előjogok birtokába jutott, amelyek anélkül, hogy a köz érdekeit szolgálnák, mindazoknak az erdőgazdaságok-

nak, amelyek fájukat nem kívánták a Faforgalmi Rt. útján hozni forgalomba, súlyos anyagi károsodását idézték elő.

Anélkül, hogy a Felsődunántúli egyesület felterjesztésében panasz tárgyává tett sérelmeket ismét részletezni kívánnám, azokat itt csak főbb vonásokban említem meg.

Így panasz tárgyává tétetett, hogy bár a koncessziós rendelet előírja azt a százalékos mennyiséget, amelyet a Faforgalmi Rt. az általa megvásárolt tűzifából az egyes hónapokban legalább megközelítő mennyiségben lehívni tartozna, de ezt a Faforgalmi Rt. a magyar fánál be nem tartotta.

Mint hogy pedig azok az erdőbirtokosok, akik tűzifájukat a Faforgalmi Rt.-nak eladásra fel nem ajánlották, szállítási igazolványokat csak abban az irányban kapják, amilyen arányban a Faforgalmi Rt. lehívásait eszközli, a magyar termelésű tűzifa forgalomba hozatalának ideje egészen a Faforgalmi Rt. üzleti politikájának függvényévé vált.

Panasz tárgyává tétetett ezzel kapcsolatban az is, hogy ugyanabban az időben, amikor a magyar erdőgazdaságok részére a szállítási igazolványok kiadatása azon a címen lett megtagadva, mert a Faforgalmi Rt. a belföldi tűzifából eladásokat teljesíteni nem tudott, és így a magyar tűzifa forgalombahozatala teljesen megakadályoztatott, a Faforgalmi Rt. nagymérvű külföldi származású tűzifa eladásokat teljesített és hozott forgalomba.

Panasz tárgyává tétetett, hogy bár a földművelésügyi kormány leköttötte magát ahhoz, hogy Budapestre mindenki készletei arányában az egyenlő elbírálás elve mellett fog tűzifát szállíthatni, a Faforgalmi Rt.-on kívülálló erdőbirtokosok készleteiknek csak egy kisebb százaléka kapta Budapestre és környékére történő szállításokhoz szükséges igazolványt, míg a Faforgalmi Rt. szállítási igazolványok minősége tekintetében semmiféle korlátozásnak alávetve nem volt.

Panasz tárgyává tette a felterjesztés azt a kifejlesztett szokást is, hogyha valamely kereskedő tűzifáját a Faforgalmi Rt.-nak eladta, de ugyanakkor a Faforgalmi Rt.-nak fizetett felár ellenében visszavásárolta, ezáltal jogot szerzett arra, hogy a Faforgalmi cégére alatt tűzifájával éppen olyan szabadon rendelkezék, mint a Faforgalmi, az eladott és a visszavásárolt tűzifára tehát akkor és olyan minőségű szállítási igazolványt szerezhesen, amilyenre éppen szüksége van.

Szükségesnek tartotta a Felsődunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület a Miniszter Úr figyelmét a felterjesztésében részletesen is megjelölt és panasz tárgyává tett sérelmekre felhívni nemcsak azért, hogy ezek a sérelmek orvosoltassanak és hogy azok megismétlődése a jövőben megakadályoztassék, hanem főleg azért, hogy már az eddig is mind gyakrabban jelentkező abuzusok feltárásával rámutatni kívánt arra a veszedelemre, amelyet a forgalomnak minden továbbmenő mesterséges szabályozása és irányítása az eddigi jelek szerint feltétlenül maga után vonna. Ezzel kapcsolatosan már előre is tiltakozását jelentette be a tulajdon feletti szabadrendelkezési jognak és a forgalom szabadságának az eddigi intézkedéseken is túlmenő minden további korlátozásával szemben.

De szükségesnek tartotta a Felsődunántúli Egyesület rámutatni azokra a törekvésekre is, amelyek a faárak maximálásának, a budapesti piacnak a Faforgalmi Rt. részére való kizárólagos átadásának, végül a magyar tűzifának a Faforgalmi Rt. részére való elrekvirálásának tervei-vel a magyar erdőgazdaságot egy magánvállalkozás teljes önkényének kívánják kiszolgáltatni.

A Felsődunántúli Erdészeti Egyesület mint önálló alapszabállyal bíró független testület a panasz tárgyává tett sérelmek feltárását egyhangú szavazattal határozta el, amely állásfoglalását már a felterjesztés benyuj-

tásának idején 475.000 k. hold erdőbirtok tulajdonosa tette magáévá. A Felsődunántúli felterjesztését azzal a kéréssel tette át az Országos Erdészeti Egyesülethez, hogy ahhoz csatlakozni és azt támogatni szíves legyen. Tette ezt a Felsődunántúli már csak azért is, mert egy alkalommal már súlyos szemrehányásban részesült a tőle amúgy független Országos Erdészeti Egyesület részéről, hogy külön felterjesztését az Országos Erdészeti Egyesületnek annakidején meg nem küldötte. De tette ezt a Felsődunántúli abban a meggyőződésben is, hogy az előterjesztésben foglaltak tárgyilagos és az Országos Erdészeti Egyesülethez méltó elbírálásban fognak itt részesülni.

Ügyvezető Úr Óméltóságának tehát jogában lett volna az igen tisztelt Választmánynak javaslatot tenni a felterjesztésben foglaltakhoz való csatlakozásra, vagy indítványozhatta volna annak elvetését is, de mindenestre tárgyilagosan felsorakoztatott érvek alapján. Így jogában állott volna, ha tudja a rendelkezésre álló számadatokkal kimutatni esetleg azt is, hogy a Felsődunántúli panaszai nem helytállóak, hogy a Faforgalmi semmi néven nevezendő monopóliumban, vagy előjogban nem részesült, — jogában lett volna, ha tudja számadatokkal igazolni, hogy Budapestre úgy a Faforgalmi, valamint a kívülállóak készleteik egyenlő hányadában kaptak szállítási igazolványt, — ha a Felsődunántúli tévedett, úgy jogában lett volna, ha tudja beigazolni, hogy akkor, amidőn a Faforgalmi magyar fáját el nem adta és amiatt a kívülállóknak nem kaptak szállítási igazolványt, a Faforgalmi import tűzifát sem hozhatott be és nem kapott arra szállítási igazolványt, — jogában állott volna, ha tudja megcáfolni, hogy az import tűzifa a magyar fával szemben prioritást élvezett, — jogában állott volna, ha tudja, megcáfolni azt a már köztudatba ment tényt, hogy a Faforgalmi a szállítási igazolványok tekintetében élvezett előjogát felár ellenében egyes kereskedőkre átruházta és átruházhatja, de jogában állott volna a Felsődunántúli állításaival szemben, ha tudja beigazolhatni azt is, hogy az egész magyar erdőgazdaság nem lett függvényévé téve egy magánvállalkozás üzletvitelének.

De jogában állott volna ügyvezető úrnak, ha tudja, számadatokkal igazolni, hogy a Faforgalminak adott koncesszióinak tervezetét az erdőgazdaságok túlnyomó többsége még a kiadás előtt magáévá tette, jogában állott volna, ha tudja az egyes erdőbirtokosok és erdőterületeik felsorolásával beigazolni, hogy a tűzifa kötött forgalmát a kétfélmillió kat. hold magyar erdőgazdaság túlnyomó többsége kívánta, valamint kat. holdakban kimutatta volna, ha tudja azt is, hogy a Faforgalminak úgy magyar fájára juttatott előjogokat, valamint az import tűzifának a magyarral szemben adott prioritást a magyar erdőgazdaság hány kat. holdja, illetve többsége kívánta.

Jogában állott volna ügyvezető úrnak az is, hogy az általa kiragadott és valószínűtlennek látszó egyes üzletkötéseket az illető vállalatok megnevezésével egyrészt igazolja is, másrészt ne szolgáltatson módot arra, hogy azzal az egész tisztességes kereskedői osztály bármely tagja legyen meggyanúsítható.

Az objektív és számadatokra támaszkodó érvek helyett ügyvezető úr a Felsődunántúli Erdészeti Egyesületet, továbbá azokat az erdőbirtokosokat, akik a Felsődunántúli felterjesztésében foglaltakat magukévá tették az Országos Erdészeti Egyesület alapszabályaival és tradíciójával ellentétbe kerülteknek minősíti és őket célzatos elferdítőknak tekinti és mint terroristákat kívánja feltüntetni.

Mínthogy a Felsődunántúli Egyesület alkotmányos testület, amelynek ügyvezető úr Óméltóságának észrevételeivel foglalkoznia még módjában sem állott, nem érzem magamat feljogosítottának arra, hogy az egyesület állásfoglalása előtt arra úgy a Felsődunántúli Egyesület nevében,

valamint az ahhoz csatlakozott erdőbirtokos osztály nevében most nyilatkozhasbam, mert minden esetre az ő alkotmányos joguk megválasztani azon módozatokat, amelyeket a szándékos elferdítés és terrorizmus itt elhangzott vádjaival szemben alkalmazni kívántak.

Herceg Uram öföméltóságától utasítást kaptam azonban arra, hogy az itt általam képviselt Hercegi Uradalom nevében az elferdítés és terrorizmus vádjai ellen az igen tisztelt Választmány előtt tiltakozzam és azokat visszautasítsam.

Rá kívánok mutatni arra, hogy az észrevételekben ügyvezető úr célszerűnek tartotta azt, hogy több vonatkozásban személyemmel, mint a Felsődunántúli Egyesület elnökével külön is foglalkozzék és így a szándékos elferdítés, valamint a terror vádjaival illeszen.

Legyen szabad igen tisztelt igazgatóválasztmány szíves emlékeztetébe idéznem, hogy a mult év folyamán ép én voltam az, aki a vélemények összeegyeztetése és az egyesületi béke megteremtése érdekében egyrészt önként felajánlkoztam és minden lehetőt elkövettem, sőt annak érdekében vállaltam azt a szerepet is, ami úgy a Fagazdasági Tanácsban, valamint a szállítási igazolvány Intézőbizottságában, mint abszolút minoritásnak osztályrészemül jutott.

Sem mint a Felsődunántúli Erdészeti Egyesület elnöke, sem mint az Országos Erdészeti Egyesület tagja nem vagyok hajlandó tárgyilagos kritika helyett eltérni sem az elferdítés, sem a terrorizmus vádját, azokat a leghatározottabban visszautasítom és egyszersmindenkorra kikérem magamnak és nagyon természetes, hogy ezek után az ügyvezető úrral semmiféle polémia, vagy vitába bocsátkozni nem óhajtok.

Kérem a jegyző urat, hogy felszólalásomat szösz szerint jegyzőkönyvbe venni szíveskedjék."

Rimler Pál a nyilatkozat felolvasása után az üléstermet elhagyja.

Ügyvezető Rimler vádjaira válaszolva állítja, hogy a Felsődunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület beadványában tárgyalt kérdések beállítása egyoldalú. A beadványra adott észrevételeiben ezt az egyoldalú beállítást parkodott igazolni. Elismeri, hogy egyes eltérések történtek, de ezek nem a Faforgalmi, hanem a kívülállók javát szolgálták. A Faforgalmi részére engedélyezett budapesti szállítások a koncessziós rendelet szellemében történtek. A földművelésügyi miniszter Úr ugyanis a rendeletben fenntartotta az intézkedés jogát arra az esetre, ha a Faforgalmi Rt. vállalt kötelezettségeinek eleget tenni nem tudna. A maga részéről fenntartja azt a nézetét, hogy a kisebbségnek a jelen esetben kifejtett Erdészeti és Vadászati Egyesület beadványának fogalmazója Véssey Felműködése, amellyel illetéktelen külső tényezők bevonásával s többségi határozathozatalt befolyásolni akarta, terror. Állítja, hogy a Felsődunántúli ren minden kérdéstről az információt megszerezhetette s ép így Rimler is minden adatot megkaphatott. Az igazgatóválasztmány legutóbbi ülésén is javaslatot terjesztett elő arra vonatkozólag, hogy ha a kormány a felmerült nehézségek megoldására intézkedés kiadását tervezi, azt megelőzően hallgassa meg az egyesületet. A Felsődunántúli Egyesület beadványára tett észrevételeket az igazgatóválasztmány határozata alapján készítette. A Faforgalmi létesítésénél az volt a cél, hogy a hazai termelés kiszolgáltatottsága megszűnjön és, hogy a kereskedelemnek jutó haszonból az erdőbirtokosoknak is jusson. A cél elérése véleménye szerint sikerült. Az észrevételekben a külföldi fára nem tért ki, mert bizalmas természetű adatokat nem akart papírra tenni. Köztudomású, hogy a Faforgalmi úgy a hazai, mint a külföldi szállításaival elmaradt. Ezek oly tények, amelyeket számszerű adatokkal igazolt.

A szállítási igazolványok kiadása minden alkalommal a megállapított és a nyilvánossággal is közölt %-os arányban történt. 1934

december óta az Intéző Bizottság a téli időnyre való tekintettel a kívül-állók részére sokkal messzebbmenő szállítási lehetőségeket biztosított, mint a lehívási kötelezettségeiben visszamaradt Faforgalminak. A személyi támadásokra reflektálni nem akar. Hangsúlyozza, hogy az egyesület javaslatára létesített intézmény biztosította a fának az előbbihez viszonyított jobb árát. A fogyasztás nem hallatja panaszszavát. Azt hiszi, hogy ez az intézmény, amely a fa hitelképességét is megoldotta, mégsem lehet rossz. A Felsődunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület beadványával kapcsolatban az igazgatóválasztmányának arról kell határoznia, hogy az egyesület felterjesztéssel forduljon-e földművelésügyi miniszter úrhoz, vagy se.

A maga részéről javasolja, hogy az egyesület a Felsődunántúli Egyesület kérésével kapcsolatban forduljon felterjesztéssel a földművelésügyi miniszter úrhoz és kérje az egyesület véleményének meghallgatását abban az esetben, ha a kormány a meglévő intézkedéseken bármely irányú változtatásokat kíván tenni. Nem volna ugyanis célszerű a kérdéseknek elébe vágni és előzőleg az elvi tiltakozás álláspontjára helyezkedni.

Gróf Esterházy Móric felszólalva sajnálkozását fejezi ki afelett, hogy a múlt ülésen az észrevételek megtételére vonatkozó javaslatot ő tette. Ha sejtette volna, hogy hová fog fejlődni, bizonyára nem tette volna meg. Javaslatával a vélemények tisztázását kívánta elérni. Hogy megfordítva sült el, arról nem tehet. A felvetett kérdésekkel kapcsolatban megjegyzi, hogy úgy a Felsődunántúli Egyesület beadványát, mint az észrevételeket elolvasta. Tény az, hogy a Felsődunántúli Egyesület az egyesülethez intézett beadványában felterjesztésének pártolását kérte. Tény továbbá az, hogy a Faforgalmi bizonyos előjogokat élvez. Az egyenlő elbánás elvét nem látja kellően biztosítva. Amíg a Faforgalmi a tűzifa szállítási igazolványokat az általa kívánt mennyiségben kapta, addig a kívülálló erdőgazdaságok annak bizonyos hányadához jutottak hozzá. A Budapestre való szállításoknál hasonlóan jártak el. Azt hiszi, a beadványnak abban is igaza van, hogy a szállítási igazolványok kiosztásának arányáról még ma sem lehet tiszta képet alkotni, mert nem hozták nyilvánosságra azt, hogy a Faforgalmi tűzifakészletének mily hányadára kapott szállítási igazolványt és, hogy ennek hány %-át hozhatta Budapestre a kívülálló részére engedélyezett igazolvány hányadokkal szemben. Az észrevételek nem térnek ki arra, hogy miért élveznek azok a kereskedők, akik a Faforgalminak eladott tűzifájukat felár ellenében visszavásárolták a szállítási igazolványok terén a Faforgalmihoz hasonló előnyöket. Kétségtelen, hogy a Faforgalmi az import tűzifánál is olyan előjogokat élvez, mint a magyar tűzifánál, így az importra prioritást kapott a magyar tűzifával és érdekeivel szemben. Tény az, hogy az erdőgazdaságok legtöbb kapcsolata tönkrement annak következtében, hogy hónapok óta szállítási igazolványt nem kaptak.

Véleménye szerint a kincstári részesedésről is nyilatkozni és szám-
szerű adatokat kellett volna közölni. Azt hiszi, hogy a Felsődunántúli Egyesület felterjesztésében foglaltakat mégsem lehet ily ridegen vissza-utasítani. A jegyzeteiből felolvasott részletes adatai alapján megállapítja, hogy a minisztérium annak idején meg sem hallgatta a még meg sem alakult Fagazdasági Tanács véleményét a tisztántúli szállítási korlátozásokra, s így a meglepetésszerűen megjelent rendeletek felől az egyesület tagjai nem nagyon lehettek tájékozva. Adatokkal és tények felsorolásával bizonyítja, hogy az információkat mindig későn kapták s hogy nem volt módjuk a kérdésekhez hozzászólni. Nagyon sok dologról tudtak, ami nem következett be, de még több dologról nem tudtak, ami tényleg bekövetkezett. Hogy a Felsődunántúli Egyesület a felemlített kérdések orvoslását kívánja és ehhez az egyesület támogatását kérte, véleménye

szerint még nem nevezhető terrornak. Kétségtelen, hogy a Faforgalmi az összes importot megkapta s hogy kereskedelmi konkurenciától nem kell tartania, miután a szükséges szállítási igazolványokkal el van látva. Ezek tények, amelyek ellen a Felsődunántúli Egyesület állást foglalt. A Bíró által említett szép faáraknak az erdőbirtokosok nem látják hasznát, mert a Faforgalmi nem hívja le az általa lekötött fát. Az ár csak úgy ér valamit, ha ahhoz nemcsak papíron, de tényleg is hozzá lehet jutni, de az erdőbirtokosok a töredékhez sem jutnak hozzá. A parlamentben költségvetési vita során szóvá is fogja tenni azt a kérdést, hogy az erdőbirtokosok miből fizessék az adót. A Felsődunántúli Egyesület beadványáról lehet vitatkozni, de hogy az egyesület és a Faforgalmi egy és ugyanaz az intézmény, azt semmiféle határozat ki nem mondta. Ameddig két különálló intézményt képez, addig a kritika gyakorlását nem lehet megakadályozni. Az országos egyesületet nem támadta senki. Véleménye szerint az észrevételekben szükségtelen volt a személyi kérdéseket annyira kiélezni. A terrorral kapcsolatban nem hiszi, hogy a kívülállók mind terrorisztikus alakok volnának, pl., hogy a sárvári herceg a terrorisztikus tömeghez tartozna. Feltéve, hogy terror történt, s hogy a 475 ezer hold is irreális, mégis erősnek tartja Rimlerrel szemben e kifejezést. Kívülről nem ismeri az észrevételeket, de meg tudja mutatni, hogy az „egyoldalú” és „ferdítés” szavak hányszor fordulnak ott elő. A tudatos ferdítés alatt azt hiszi rosszhiszeműséget kell érteni. Nem tudja mi volt a cél, de véleménye szerint nem volt szükség arra, hogy Rimlerre, aki az erdőszet terén elismert tényező, azt mondják, hogy terrorisztikus elferdítő, amikor a Felsődunántúli Egyesület beadványában több olyan tény van, ami a valóságot fedi. Az egyesülettől a beadvány pártolását kérték, ha az egyoldalú volna is, még sem lehet azt mint tudatos ferdítést beállítani.

Ügyvezető gróf Esterházy Móric felszólalásával kapcsolatban a Felsődunántúli Egyesület beadványának két kitételét teszi szóvá.

Az egyik a beadványnak az eggyel jelölt rész harmadik bekezdésében foglalt az az állítás, hogy a szállítási igazolványok kiszolgáltatása „a készletek arányával szemben” nem egyforma mértékben történt. Véleménye szerint ez teljesen elferdített beállítás, mert a készletaránytól való eltérések, amelyeket az észrevételekben ismertetett, csak a kívülállók javára történtek. A gazdasági viszonyok által indokolt kedvezményt tehát a Faforgalmi Rt. kötelékén kívül álló készlettulajdonosok kapták, nem pedig a Faforgalmi Rt., amelynek az elhelyezési lehetőségeit, a több ezer vagonos többletek hátrányosan befolyásolták.

Az észrevételekben a tudatos elferdítést kifejezetten a beadványban foglalt arra az állításra használta, hogy „475.000 kat. holdat képviselő erdőgazdaságok nemcsak kiterjedésüknél fogva, hanem azért is, mert a vasúti szállításra kerülő magyar tűzifatermelés túlnyomó többségét reprezentálják, a magyar erdőgazdaság számottevő többségét képviseljük”. Ha a területi adat helyes volna, akkor is alig 24%-át képezi a magyar erdőterületnek. Részletes statisztikai adatokkal igazolja, hogy a termelt és szállított mennyiségre vonatkozó kijelentés sem fedi a valóságot. Megjegyzi egyben, hogy a beadványhoz csatolt névjegyzékben felsoroltak számottevő része nem is tagja az Országos Erdészeti Egyesületnek. Amikor sem területileg, sem fatömegileg nem képviselik a többséget, kérni, sem-e jogosult az az állítása, hogy ez a tények tudatos elferdítése? A tömegre vonatkozó kitételét illetően közli, hogy nem volt szándékában senkit sem sérteni és tudomása szerint a bizonytalan számú nagy mennyiség megjelölésére használt forma „a kívülállók tömege” nem is sértő. Véleménye szerint, ha a kisebbség a kívülállókra támaszkodva akar eredményt elérni az egyesületen belül és azt elhatározásában befolyásolni, az terror. Már pedig a kérdés tárgyalásánál több ízben han-

gottatták azt, hogy a beadvány 475.000 kat. hold erdőbirtok kívánságait tartalmazza, kétségtelenül azért, hogy ezzel a választmány elhatározására befolyást gyakoroljanak. Megjegyzi még, az észrevételeket ő készítette, az nem az egyesület véleménye. A szállítások elmaradásának pedig nem a külföldi behozatal, hanem az enyhe tél volt az oka. Egyéb megjegyzése nincsen.

Prónay György a helyzet tisztázása érdekében általános szempontból kívánja a kérdést megvilágítani. Ecélből összehasonlítja a kötöttség előtti helyzetet a mostani állapottal. Köztudomású, hogy a kötöttség előtt alacsonyabbak voltak a tűzifa árak, hitelt kapni nem lehetett s a birtokosok ki voltak szolgáltatva a kereskedelem lelkiismeretlenségének. Ezt a kérdést rendezni kellett. Jól tudja, hogy ideális viszonyok a szabadkereskedelmet involválják. De az ország ettől az ideális állapottól ma nagyon távol áll, amiért is ennek a konzekvenciáit le kellett vonni és a problémát a lehetőség szerint megoldani. Elvi szempontból a szabadkereskedelem mellett van. Véleménye szerint az országnak alig van néhány oly terménye, amelyeknél a kötöttforgalom megoldható. Ezek közé sorolható a tűzifa. Ha a kötöttség megszűnne, nézete szerint az erdőbirtokosok ismét ki volnának téve a kereskedelem önkényének és ismét úgy alakulna a helyzet, mint a multban volt. A részletekre nem tér ki. Ezeket orvosolni kell, különben az erdőgazdaság látja kárát.

Arra a kérdésre vonatkozóan, hogy mi történjen a Felsődunántúli Egyesület javaslatával, úgy véli, hogy a javaslatot három részre kellene osztani:

1. A beadványban említett felajánlási kényszer, ármaximálás és a Faforgalmi Rt. budapesti monopóliumával való polemizálást feleslegesnek tartja és elfogadja ügyvezetőnek azt a javaslatát, hogyha a kormány bármily irányú változtatást tervez, előzetesen kérje ki az egyesület véleményét.

2. A beadványban szereplő helytelen állításokat kellő értékükre kell leszállítani. Helytelennek tartja azt a kívánságot, hogy az erdőbirtokosok tűzifakészleteik arányában nyerjenek a Fagazdasági Tanácsban és egyéb bizottságokban képviselőt. Elvi szempontból foglal ez ellen állást. Ily elvet, hogy a készletei arányában kapjon mindenki képviselőt, behozni nem lehet.

3. Az import tűzifával kapcsolatban utal arra, hogy a vonatkozó külföldi fabehozatali tárgyalások mindig bizalmasak, ezek adatait nyilvánosságra hozni nem lehet. A külföldi kereskedelmi szerződéseket nem lehet egyoldalúan elbírálni. A cél az kell legyen, hogy a külföldi fa behozatalát a minisztériumra redukálják. A behozatal elől elvileg elzárkózni nem lehet.

Czillinger János általánosságban foglalkozik a kérdéssel. A Felsődunántúli Egyesület felterjesztésében felsorolt sérelmek és panaszok tekintetében az az álláspontja, hogy ezen panaszok és sérelmek kivizsgálására nem az Országos Erdészeti Egyesület igazgatóválasztmánya, hanem egyedül a földmívelésügyi miniszter illetékes, ezért az elhangzottakhoz érdemileg nem kíván hozzászólni. Egyébiránt ügyvezető indítványához azzal a kiegészítéssel járul hozzá, hogy a Felsődunántúli Egyesület felterjesztésében említett tűzifarekvirálás és a budapesti tűzifamonopólium ellen a választmány a maga részéről is tiltakozzon annál is inkább, mert ilyen irányban már határozatot is hozott. A felhozott panaszokat, sérelmeket udvariasságból észrevétel nélkül terjessze fel.

Báró Waldbott Kelemen elnök megjegyzi, bár ez ügyben mint elnök formális kijelentést tett, ily értelmű határozatot a választmány nem hozott.

Czillinger János nem tartja lényegesnek, hogy ez ügyben érdemi határozat nem mondatott ki, mert másfelől arra határozottan emlékszik, hogy gróf Esterházy Móric kérdésére az Elnök úr annakidején kijelen-

tette, hogy sem a rekvirálást, sem a budapesti monopóliumot kezdetben sem tartotta megengedhetőnek, s nem talál okot arra, hogy álláspontját megváltoztassa. Egyben közli, hogy sajnálatosan érintette s a maga részéről helyteleníti azt a hangnemet, amelyet ügyvezető az észrevételekben használt s, hogy nem maradt tárgyilagos. Az ügyvezetőnek jelentést kellett volna tenni, nem ítéletet mondani. Ez az incidens is igazolja, hogy az ügyvezető által betöltött állások összeférhetetlenek, bár ügyvezető munkásságában senki sem kételkedik. Szeretné, ha ezt az incidenst el lehetne simítani. Reméli, sőt arra kéri az ügyvezető urat, hogy találjon módot és alkalmat arra, hogy ezt a sajnálatos eseményt valamiképpen reparálja. Végül kéri ügyvezetőt, hogy miután az észrevételekben a kereskedőket általánosságban vádolja, szíveskedjék megnevezni azokat, akik ellen a vádak irányulnak. Ugyancsak kéri annak a bizományosnak a megnevezését, akinek kifogásolt eljárásával alátámasztani kívánta az életrehívott szerv működésének előnyeit.

Ügyvezető kijelenti, hogy a vonatkozó adatokat közölték vele s nem hatalmazták fel arra, hogy a neveket nyilvánosságra hozza, pedig az igazolványok kiadásáról amit állított, ma is fenntartja.

Báró Inkey Pál mindenekelőtt az egyesületeknek egymáshoz való viszonyával foglalkozva megjegyzi, hogy mint volt elnök mindig örömmel vette a vidéki egyesületek támogatását és az együttes állásfoglalást. A beadvánnyal kapcsolatosan leszögezi, hogy a kötött forgalomnak ellenzője volt, s hogy elejétől helytelenítette a Faforgalmi Rt. létesítését. Ha abból a szempontból bírálja a beadványt, hogy mennyiben szolgálták azzal az egybefogás célját, meg kell állapítania, hogy az nem összefogás mellett készült. A kritika jogát fenntartja magának. A beadvány 4. pontja végtelenül felháborította. Nem kritika gyakorlásáról volt itt szó, hanem vádról. A szállítási igazolványokat szétosztó bizottságban az egyesület megbízottai is helyet foglalnak. Az egyesület elleni támadást visszautasítja. Nem tudja, nem kell-e rágalmazás címén eljárást indítani. Nem tesz indítványt, mert nem akarja a helyzetet még jobban kiélezni. Hiszi és várja, hogy az általa szigorúan megfíttelt kifejezést a beadványozó egyesület reperálja s módot ad a kedélyek lecsillapítására. A beadványozó egyesület elnöke deklarációt adott és faképnél hagyta az egyesületet, amely eljárást egyáltalában nem lehet honorálni. Kívánatosnak tartja, hogy ez spóradikus eset legyen és ne váljék gyakorlattá. Megadja a lehetőséget, hogy ezt a súlyos kijelentést megmagyarázza. A beadvány ellen komoly kifogása van. A beadványt azt állítja, hogy a szerv nem javította az árakat, hanem jobb árak volnának, ha nem volna. Hogy állításuknak a felterjesztésbe vétele komolytalanságra vall. Kifogásolja, hogy a deklaráció tiszta személyeskedést tartalmaz. Nem tárgyal részleteket, csak általánosságban vádol. Az egyesület nem jogi fórum, hogy vádiratokat tárgyaljon. A beadványban foglaltakat nem hajlandó magáévá tenni. Annak ellenére, hogy álláspontja most sem változott, az a nézete, hogy a Felsődunántúli beadványában foglaltak meghallgatása a magyar erdőgazdaságra nagy veszélyt jelentene. A mostani állapot felborítását lelkiismeretlen kívánságnak tartja. A Felsődunántúli Egyesület elnökét megkérte volna, hogy vonja vissza a beadványt.

Osztrólczy Miklós röviden csak a kardinális kérdésekhez kíván hozzászólni. Ezt megelőzően Inkey szavára reflektálva kijelenti, hogy a beadványban foglalt inkriminált kitélt nem tekintti oly tragikusnak. A Faforgalmi Rt.-t azért állították föl, hogy jobb árat biztosítson. Gróf Esterházy szerint jó volna, ha az árat meg is kapnák, a Faforgalmi Rt. azonban nem tesz eleget kötelezettségének. Nem lehet állítani, hogy az ár kifizetése bizonyatlanná vált, mert az árat a Faforgalmi Rt. megfizetni tartozik. Ha nem volna Faforgalmi Rt., kérdi, jobb volna-e a hely-

zet, jobb lett volna az értékesítés? Két rossz közül a jobbat kellett választani. Végül Czillinger szavaira válaszolva hozzájárul a beadványnak észrevétel nélkül való felterjesztéséhez. A maga részéről azt tartja, hogy ügyvezetőnek a kettős funkciója elválaszthatatlan egymástól s nem összeférhetetlen, mert csak az láthatja el jól az itteni teendőket is, aki be van avatva. Nézete szerint azért is elválaszthatatlan, mert oly egyéniséget üdvözölhetünk az ügyvezetőben, aki hivatása magaslatán áll.

Kallivoda Andor feleslegesnek tartja a szerv fenntartása ügyében az állásfoglalást. A vidéki egyesület fájdalmait, amelyekre a beadványban rámutattak, az országos egyesület, mely a kormánnyal szemben ezidőszerint az érdekek képviselőjére hivatott, vegye köszönettel tudomásul. Sokkal jobb lett volna, ha az egyesület a minisztérium helyett az országos egyesülethez jött volna. Felkéri a vidéki egyesületeket, hogy kívánságaikkal jöjjenek előbb az Országos Erdészeti Egyesülethez.

Gróf Esterházy Móric báró Inkey szavaira válaszolva nem hiszi, hogy létezne bíróság, amely az Inkey által említett alapon a rágalmozást megállapítaná, nem tudja, hogy jogilag nem-e súlyosabbak az észrevételekben használt kifejezések, hogy az ellenfél nem áll-e jogilag erősebb alapon. Czillinger kérésével kapcsolatosan, hogy az ügyvezető nem hajlandó az érdekelteket megnevezni az az észrevétele, hogyha az egyik oldalon bizalmasan kezelik az adatokat, úgy azokat természetesen leg másikon is bizalmasan fogják kezelni. Kéri, hogy mutassa meg a köteleveket. Vagy igaz, vagy nem igaz. A komolyság érdekében kéri az adatok közlését. Ha pedig nem mutatja be, úgy ne hivatkozzék azokra.

Ügyvezető csodálkozásának ad kifejezést, hogy öccellenciája, ki mindig oly élesen disztignál, fennakad azon, hogy hivatkozott olyan adatokra, amelyeknek kémszerű bizonyítékát látta, de ahol nem hatalmazták fel arra, hogy a neveket is megemlítsse. A bizonyítékot nem hozhatja a választmány elé.

Gróf Esterházy Móric azt hiszi, hogy az egyesület komolyabb testület s hogy bizonyítékok nélkül operálni nem lehet.

Báró Waldbott Kelemennek, mint elnöknek az a kérése, hogy a jövőben az ilyen küzdelmekben úgyszólván természetes és elkerülhetetlen támadások során minden személyeskedéstől tartózkodni sziveskedjenek. A vitában a lényegre nézete szerint nem helyeztek súlyt. Az egyik a hitel kérdése, mely másképen nem volt megoldható. A másik az árak kérdése. A haszon azelőtt a kereskedő volt, nem pedig a birtokosé. Ma a birtokosok 100%-kal nagyobb tóárakat kapnak. Ahol azelőtt 4.50 pengőért szívesen odaadták a fát, ma 11.50 pengőt is kapnak. Az akció főcélja a haszon elosztása volt, amit sikerült elérni. Gróf Esterházy Móric megjegyzésére, hogy a Faforgalmi Rt. és az egyesület ugyanaz, mint az egyesület elnöke kijelenti, hogy a két intézmény nem azonos. Az egyesület létesítette, illetve hívta életre a Faforgalmi Rt.-t. Végül a vitát lezárva felteszi a kérdést, hogy a Felsődunántúli Egyesület beadványát az egyesület felterjessze-e vagy sem?

Az igazgatóválasztmány többsége nemmel szavaz és ügyvezető indítványát fogadja el, Czillinger kiegészítő indítványát pedig elveti.

Ezután *Papp Béla* a két éves tanfolyamú alerdész szakiskolára vonatkozólag adja elő a következőket: Az erdőtervény parlamenti tárgyalásra való előkészítése alkalmával azt az ígéretet tettük, hogy annak végrehajtásánál és az Országos Erdészeti Egyesülettel egyetértőleg fogunk eljárni, mert csak így lehet az esetleges ellentéteket kiküszöbölni s a törvényt a gyakorlatban a magyar erdőgazdaság javára alkalmazni. Most, midőn ez a rég várt törvény szentesítést nyert s annak végrehajtására sor kerül, engedje meg az igen tisztelt Igazgatóválasztmány, hogy egy sürgős bejelentést tegyek s kérem az Igazgatóválasztmány állásfoglalását.

Tisztelettel bejelentem, hogy a földmív. miniszter Úr Önagyméltósága az erdőkről és a természetvédelemlről szóló 1935. évi IV. t. cikket ez évi augusztus hó 1-én hatályba kívánja léptetni. Evvel egyidejüleg felállítja a szegedi m. kir. erdőgazdaságot, szeptember 1-én pedig megnyitja a törvény 48. §-ának 1. pontjában említett kétéves tanfolyamú alerdész szakiskolákat.

Ezeknek hivatásuk, hogy erdőgazdaságok és vadgazdaságok számára alerdészeket neveljenek, akik a gazdasági és műszaki segédszolgálat, nemkülönben az erdővédelmi, vadvédelmi és természetvédelmi szolgálat ellátásához szükséges és egyéb törvényekben megszabott követelményeknek is megfelelő szakismeretekkel rendelkezzenek.

Ezek az iskolák kifejezetten altiszteket, még pedig olyan altiszteket fognak nevelni, akik a rájuk váró munkát a gyakorlatban kifogástalanul teljesíteni tudják és akiknek igényeit az általuk betöltendő állások el is bírják.

Miután a felvételre vonatkozó pályázati hirdetményt most már sürgősen ki kell bocsátani, tisztelettel kérem a tekintetes Igazgatóválasztmányt, méltóztassék nyilatkozni, hogy az előképzettségre vonatkozólag az erdőbirtokosok szempontjából helyesnek s célszerűnek tartja-e azt az elgondolásunkat, hogy a felvételt hat elemi, vagy két középiskolai osztály sikeres elvégzéséhez kötjük és a pályázó legalább 17 éves s legfeljebb 24 éves lehet. Kivételt képeznek a tovább szolgáló altisztek, akiknél a felső korhatár a 28-ik életév.

Megkívánunk a pályázóktól egy évi előzetes erdészeti és vadászati gyakorlati szolgálatot is.

Az erdőöri és vadöri iskolák egyéves tanfolyamát elvégezték tanulmányaik kiegészítésére az alerdész szakiskolák második évfolyamára beiratkozhatnak. Ezt a kedvezményt azonban csak a törvény életbelépését követő 3 év alatt lehet igénybe venni.

Augusztus végével megszűnik az 1928. óta különben is szünetelő m. kir. erdőgazdasági szakiskola és megszűnnek a m. kir. erdőöri és vadöri iskolák is.

Az erdőigazgatóságok székhelyén ebben az évben tartunk utoljára erdőöri és vadöri szakvizsgákat.

Miután az erdőbirtokos urakat az iskola szabályzatával kapcsolatban tulajdonképen csak a most elmondottak érdeklík, tisztelettel kérem a felhatalmazást, hogy a miniszter úr önagyméltóságának bejelenthessem, hogy a szabályzat ilyen alapon való összeállítását az Országos Erdészeti Egyesület a magyar erdőgazdaság szempontjából a törvényben lefektetett célok elérésére alkalmasnak tartja s ezért azt magáévá is teszi.

Az igazgatóválasztmány egyhangúan a javaslat értelmében határoz.

Báró Inkey Pál a javaslatához még hozzászólvá a 17 éves kort fiatalnak tartja, szívesen felemelné az alsó korhatárt 20, a felső korhatárt pedig 25 évre.

Ügyvezető 3 éves átmeneti időt javasol, hogy az alatt az idő alatt azok, akik gyakorlati éveiket szolgálják, áttérhessenek a szakiskolára.

Az igazgatóválasztmány ügyvezető javaslatát egyhangúan magáévá teszi.

Ügyvezető javaslatára az igazgatóválasztmány ezután az Országos Fagazdasági Tanácsba és az ellenőrzőbizottságba a lemondott Ajtay Jenő helyébe Schenkengel Lászlót egyhangúan delegálja.

Ügyvezető ezután az ez év nyarán Pécsset tartandó közgyűlés programját ismerteti. Pécs városa ugyanis még a mult év őszén meghívta az egyesületet és a programot is már közölte. A közgyűlés ez év július hó 28-án lenne Pécsset megtartva. A résztvevők a rákövetkező napokon 29. és 30-án pedig két jellegzetes erdőgazdaságot tanulmányozhatnának.

Felhatalmazást kér arra, hogy az elnökség a részleteket letárgyalhassa s hogy a közgyűlési meghívót és a részletes programot az Erdészeti Lapokban közzé tehesse.

Az igazgató választmány egyhangúan az ez évi június hó 28., 29. és 30-án Pécsen tartandó közgyűlés mellett határoz s a szükséges intézkedések foganatosítására a felhatalmazást megadja.

Végül *gróf Teleki József* alelnök, mint a műfa behozatali intézethez delegált bizottsági tag, miután a műfakérdést teljesen nem ismeri, kéri, hogy a műfa kérdésben informálják. Célszerű volna, ha az érdekelt uradalmak a szükséges adatokat rendelkezésre bocsátanák.

Vuk Gyula az érdekelt műfatermelőknek értekezletre való összehívását javasolja.

Báró Waldbott Kelemen elnök javaslatára az igazgató választmány elhatározza, hogy az egyesület a nagyobb műfatermelőket írásban kérje fel, hogy a szükséges tájékoztatást havonként egyszer adják meg.

Több tárgy nem lévén, elnök megköszönve a szíves érdeklődést, az ülést berekeszti.

Kmf.

Írói tiszteletdíjak! Az Országos Erdészeti Egyesület 1930. évi május hó 30-án tartott igazgatóválasztmányi ülésében elhatározta, hogy az egyesület 1930. évi július 1-től kezdődően az Erdészeti Lapokban megjelenő cikkekért írói tiszteletdíjat fizessen. És pedig: a szerkesztő részéről átdolgozást nem igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 64 pengőt, fordításokért vagy átdolgozást igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 32 pengőt, egyszerű közleményekért 16 oldalas ívenként 24 pengőt. Szíves tudomásulvétel végett közli: a kiadóhivatal.